

1. Stála u vrátek tichá a smířená,  
jen vítr bušil do drátů jak do cimbálku,  
já chtěl nazpátek k ní se vrátit  
a věděl, že zas prohrávám dívčí válku,  
do jedné z komor svého srdce mě na jeden západ zamyká,  
proč se mi z údolí a hor tam od ní těžko utíká.

R: Tak se nemrač, lásko, že se ráno s nocí ztrácím,  
třeba jednou, lásko, postavím ti velkou máj,  
nezapomeň, lásko, že i já se v zimě vracím,  
pak nám budou, lásko, pod peřinou srdce tát.

2. Chtěl bych zase jít tou její krajinou,  
ochutnat sladkých koláčů spadlých až z nebe,  
její slzy pít, když se tak bála,  
že bez boje zas prohrává mě vedle sebe,  
na dráty vítr smutně hraje, když si mě rosou vyprovází,  
proč se mi z údolí a hor tam od ní těžko odchází.

R: Tak se nemrač, lásko, že se ráno s nocí ztrácím,  
třeba jednou, lásko, postavím ti velkou máj,  
nezapomeň, lásko, že i já se v zimě vracím,  
pak nám budou, lásko, pod peřinou srdce tát.